

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 28.05.2001, sp. zn. 5 To 55/2001, ECLI:CZ:VSPH:2001:5.TO.55.2001.1

Číslo: 19/2002

Právní věta:

I. Soudní tajemnice, proti jejímuž usnesení podal obhájce stížnost, nemůže učinit rozhodnutí podle § 146 odst. 1 tr. ř. (formou tzv. autoremedury), i kdyby byly jinak splněny podmínky pro postup upravený v tomto ustanovení a v § 7 odst. 1 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy.

II. Stížnosti ustanoveného obhájce proti usnesení o výši jeho odměny a náhrady hotových výdajů učiněnému podle § 151 odst. 2, 3 tr. ř. nelze vyhovět postupem podle § 146 odst. 1 tr. ř. v případech, kdy stranou trestního řízení, jíž se změna původního usnesení dotýká, je odsouzený.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 28.01.2001

Spisová značka: 5 To 55/2001

Číslo rozhodnutí: 19

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna ustanoveného obhájce, Řízení o stížnosti

Předpisy: § 146 odst. 1 tr. ř.

§ 151 odst. 2 tr. ř.

§ 151 odst. 3 tr. ř.

§ 7 odst. 1 předpisu č. 37/1992Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zrušil k stížnosti obhájce JUDr. O. V. usnesení tajemnice Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2001 sp. zn. 43 T 1/2000.

Z o d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením tajemnice Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2001 sp. zn. 43 T 1/2000 bylo v trestní věci odsouzeného G. B. ke stížnosti obhájce JUDr. O. V. podle § 146 odst. 1 tr. ř. zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2001 sp. zn. 43 T 1/2000 a nově bylo rozhodnuto tak, že podle § 151 odst. 3 tr. ř. se obhájci JUDr. O. V. přiznává odměna a náhrada

hotových výdajů v celkové výši 89 366,60 Kč.

Proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě obhájce stížnost. V odůvodnění podané stížnosti namítal, že městský soud se důsledně nevypořádal se všemi položkami jeho návrhu na přiznání odměny a náhrady hotových výdajů. Konkrétní výhrady uplatnil vůči postupu městského soudu, nepřiznal-li mu účtované stravné, paušální částku náhrad jeho výdajů ve smyslu § 13 odst. 3 advokátního tarifu podle počtu úkonů právní služby, a vytýkal rovněž vadný postup při stanovení výše odměny za úkony právní služby specifikované pod položkou 10. výroku napadeného usnesení. Obhájce navrhoval, aby bylo napadené usnesení zrušeno a jeho návrhu na přiznání odměny a náhrady hotových výdajů bylo vyhověno.

Vrchní soud v Praze podle § 147 odst.1 tr. ř. přezkoumal z podnětu podané stížnosti správnost výroku napadeného usnesení i řízení napadenému usnesení předcházející a dospěl k následujícím závěrům:

Z obsahu spisového materiálu se podává, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze 17. 2. 2000 sp. zn. 43 T 1/2000 byl obžalovaný G. B. uznán vinným trestnými činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), e), odst. 4 tr. zák., porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, odst. 2 tr. zák. dílem dokonanými, dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., trestnými činy poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. a nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák. a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody na sedm let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou, k trestu zákazu pobytu na území hl. m. Prahy na tři roky a také k trestu propadnutí věci specifikovaných ve výroku rozsudku. Rozsudek nabyl právní moci 15. 3. 2000. Ustanovený obhájce nyní již odsouzeného G. B. podal dne 9. 1. 2001, tedy po pravomocném skončení trestního stíhání jmenovaného, u Městského soudu v Praze návrh na přiznání odměny a náhrady hotových výdajů odsouzeného v celkové výši 121 833,60 Kč.

Usnesením tajemnice Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2001 sp. zn. 43 T 1/2000 byla podle § 151 odst. 3 tr. ř. obhájci JUDr. O. V. přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 89 396,60 Kč, poněvadž městský soud neshledal všechny požadavky ustanoveného obhájce opodstatněnými.

Proti tomuto usnesení podal v zákonné lhůtě obhájce stížnost a k jejímu odůvodnění připojil upravený návrh na přiznání odměny a náhrady hotových výdajů v celkové výši 119 853,60 Kč.

Rozhodla-li ke stížnosti obhájce tajemnice Městského soudu v Praze usnesením ze dne 27. 3. 2001 sp. zn. 43 T 1/2000 tak, že podle § 146 odst. 1 tr. ř. (tedy tzv. autoremedurou) napadené vlastní rozhodnutí zrušila a nově rozhodla o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů obhájci v celkové výši 89 366,60 Kč, nelze jinak, než označit její postup za nezákonný.

Podle § 146 odst. 1 tr. ř. orgán, proti jehož usnesení stížnost směřuje, může jí sám vyhovět, nedotkne-li se změna původního usnesení práv jiné strany trestního řízení.

V daném případě vydala usnesení, jež bylo napadeným usnesením posléze autoremedurou zrušeno, tajemnice Městského soudu v Praze. Podle § 7 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy (dále také JŘS), lze proti rozhodnutí vydanému mimo jiné i soudním tajemníkem ve věcech uvedených v § 6 odst. 1 až 3 citované vyhlášky (tj. i ve věcech rozhodnutí o výši odměny ustanoveného obhájce – § 6 odst. 1 písm. o/ JŘS) podat opravný prostředek za stejných podmínek jako proti rozhodnutí předsedy senátu (samosoudce). Podaný opravný prostředek se však předloží nejprve předsedovi senátu (samosoudci), který o něm v trestních věcech rozhodne, má-li zato, že se mu má vyhovět, a nedotkne-li se změna původního rozhodnutí práv jiné strany trestního řízení (§ 146 odst. 1 tr. ř.), jinak jej předloží soudu druhého

stupně, aby o něm rozhodl. Z dikce tohoto ustanovení JŘS zřetelně vyplývá, že tajemnice, jejíž usnesení bylo stížností obhájce napadeno, nemohla učinit rozhodnutí podle § 146 odst. 1 tr. ř., i kdyby jinak byly podmínky pro postup upravený v tomto ustanovení trestního řádu splněny.

Vrchní soud je však přesvědčen, že podmínky aplikace ustanovení § 146 odst. 1 tr. ř. dány nejsou. Podmínkou autoremedurního rozhodnutí je nejen, aby proti usnesení přípustná stížnost byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou (což bylo v daném případě splněno), ale aby také bylo stížnosti v plném rozsahu vyhověno a zároveň aby se změna původního usnesení nedotkla práv jiné procesní strany. Posledně dvě uvedené podmínky splněny nebyly, a proto možnost autoremedury vlastního rozhodnutí nelze použít.

Usnesení o výši odměny ustanoveného obhájce není rozhodnutím, ve vztahu k němuž lze uzavřít, že změna původního usnesení učiněná z podnětu stížnosti obhájce se nedotkne práv jiné strany trestního řízení. Stranou trestního řízení, jíž se změna původního usnesení bezpochyby dotkne, je i odsouzený, který je osobou oprávněnou podat proti usnesení o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů ustanovenému obhájci stížnost, poněvadž se ho přímo dotýká (srovnej č. 31/1991 Sb. rozh. tr.); autoremedurním postupem není možno tedy stížnosti obhájce vyhovět.

V této souvislosti je na místě akcentovat, že autoremedurní postup při splnění předpokladů vymezených v ustanovení § 146 odst. 1, větě první, tr. ř. předpokládá, že stížnosti bude v celém rozsahu vyhověno, nelze jí vyhovět jen zčásti či dokonce v rozporu se zásadou zákazu reformace in peius rozhodnout v neprospěch osoby, která stížnost podala, jak se stalo v posuzovaném případě. Postupu podle § 146 odst. 1 tr. ř. nelze užít k odstranění jistých početních chyb, jak naznačuje městský soud v odůvodnění napadeného usnesení.

Protože podmínky pro autoremedurní rozhodnutí uvedené v ustanovení § 146 odst. 1, větě první, tr. ř. nebyly splněny, o opravném prostředku proti rozhodnutí soudní tajemnice v rozporu s procesními předpisy znovu rozhodla soudní tajemnice, Vrchní soud v Praze ke stížnosti obhájce napadené usnesení podle § 149 odst. 1 tr. ř. zrušil, protože z povahy věci potřeba nového rozhodnutí nevyplývá (dále bude rozhodováno o stížnosti obhájce proti usnesení tajemnice Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2001 sp. zn. 43 T 1/2000).